

gunstigere, og man kan blive ved at trække Veksler paa dette forventede gunstige Forhold, naar Statsregnskabet kommer til at foreligge, saalænge, til man kommer paa den forkerte Side. Dette, at man faar Statsbudgettet til saa meget som muligt at svare til Statsregnskabet, tror jeg er en Fordel. Jeg var i Fjor udførlig inde paa den Betydning, jeg mener det har, at Budget og Regnskab saa nogenlunde stemme, og jeg skal ikke gentage i Aar, hvad jeg sagde i Fjor. Jeg tror, som sagt, at det har sin store Betydning, at Regnskab og Budget i højere Grad, end Tilfældet har været, kunde falde sammen. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde i Fjor, saa meget mindre som jeg synes, det nu foreliggende Finanslovforslag viser prisværdige Bestræbelser fra den højtærede Finansministers Side for at holde sig til, hvad der er Udsigt til kan komme til Udbetaling. Det er særlig Udgiftsparagrafferne og da særlig § 27, det gælder. Selv om det altsaa ikke er saa gunstigt et Resultat, som man kunde ønske sig, er det alligevel en forholdsvis gunstig Situation baade med Hensyn til Statsregnskabet og det forelagte Finanslovforslag. Det er alligevel langt fra saaledes — det har for Resten den højtærede Finansminister betonet —, at vi dermed kunne slaa os til Ro og sige, at nu er det saa godt, som vi kunne ønske det, og nu have vi Lov til at se lidt gennem Fingre med, baade hvorledes vi slaa til Side med Udgifterne, og hvilke Indtægter der mulig endnu kan skaffes.

Der er et Punkt paa Indtægtssiden vedrørende den højtærede Landbrugsminister — det er mere eksempelvis jeg nævner det —, som jeg gerne vil sætte Fingeren ved. Det er Indtægten af Statskovene. Hvis ærede Medlemmer ville gennemgaa Anmærkningerne til Finanslovens § 2, ville de se, at Statsskovenes Areal udgør ca. 104,000 Tdr. Land. Og naar man undersøger, hvor stort Nettoudbyttet er deraf, vil man se, at det efter Budgettet kun er 2 Kr. 20 Ø. pr. Td. Land. Alle, baade Landbrugere og Skovbrugere — jeg hører ikke til Skovbrugere — ville indrømme, at det er et lille Udbytte. Nu vil jeg nødig gøre den ærede Landbrugsminister Uret og skynder mig derfor at tilføje, at vi have heller ikke Lov til saadan uden videre at regne pr. Td. Land, for der er mellem de 104,000 Tdr. Land ikke saa faa Arealer, der ikke kunne give Udbytte, fordi det er nyindtagne Arealer, og man kan selvfølgelig ikke forlange, at de skulle give Udbytte.

Vi have i Fjor i Finansudvalget gjort os Ulejlighed for at faa fat i, hvor meget af de 104,000 Tdr. Land der kan siges at være virkelig indtægtgivende i normal Drift, hvor der stadig er noget at sælge, ligesom der stadig er noget nyt at plante, og ved de Beregninger, som jeg anstillede paa Grundlag af de Oplysninger, Landbrugsministeren velvillig tilstillede Udvalget, stiller Forholdet sig — det skal jeg villigt indrømme, det vil jeg gerne sige, for at det ikke skal betragtes som et Angreb paa Landbrugsministeren — betydeligt gunstigere end 2 Kr. 20 Ø. pr. Td. Land. Naar man undtager det sidste Statsregnskab, hvor Indtægten har været usædvanlig stor paa Grund af Julestormen — det kan jo lyde mærkeligt, men det er faktisk saaledes — har Gennemsnitsindtægten i de 5 foregaaende Aar været 3 Kr. 55 Ø. pr. Td. Land. Naar Udbyttet er saa ringe, ligger det efter min Mening ikke alene i, at Skovarealerne give for ringe Indtægt — Bruttoindtægten er for Resten 11 Kr. 20 Ø. pr. Td. Land — men nok saa meget i, at Udgifterne ere for store. Hvad siger man f. Eks. til, at Byggeudgifterne til Skovrider- og Skovfogedboliger osv. i den sidste halve Snes Aar have været over 70,000 Kr. aarlig. Naar jeg baade i Fjor og i Aar har set paa dette Forhold, har jeg sagt til mig selv: Hvad om man f. Eks. solgte disse 104,000 Tdr. Land, man maatte vel kunne faa nogle Tusinde Kroner for dem og satte de Penge i Sparekassen. Dernæst fik man jo ogsaa Ejendomsskyld af disse 104,000 Tdr. Land, jeg skal ikke nævne noget Beløb, men de maa dog være noget værd, naar de blive takserede. Dernæst vilde vi faa Formue- og Indkomstskat af dem, som købe dem, altsammen foruden Renten af den Kapital, vi faa for disse Skove. Det vil sikkert andrage mere, end de nu give, mere end 2 Kr. 20 Ø. pr. Td. Land. Ja, dette Beløb kunde næsten friste til at sige, at det kunde betale sig at forære dem bort, vi vilde faa større Indtægt alene gennem Ejendomsskyld og Formue- og Indkomstskat.

Jeg gaar dernæst over til at omtale et Par Ting, der vedrører Finansministeren. Der vil jeg sige et Par Ord om Forrentningen af vor Statsgæld. Jeg har kortelig nævnt i Begyndelsen af mit Foredrag, at vor Statsgæld er over 200 Mill.; til Forrentningen medgaar der mellem 7 og 8 Millioner. Ser man paa den Renté, der svares, sammenlignet med Kursen paa Papirerne, vil det ikke kunne nægtes, at vi have vor Statsgæld paa heldige Vilkaar.